

Självård • Det nionde budet

Gud gav en gång det utvalda, befriade Israels folk ord att följa. De tio buden gäller även i dag, Kristus har befriat oss och vi är kallade att leva efter hans vilja. Under år 2006 undervisar Gustav Börjesson om tio Guds bud, ett bud varje månad.

9 Jag är Herren, din Gud...

Du skall inte ha begärelse till din nästas hus.

ILLUSTRATION: MARGRETHE JOHANSSON

"Se en sådan villa dom sätter upp, ett riktigt skrytbygge!"

NÄR GUDTALAR i "de tio orden" går han från det yttre till det inre. Han börjar med sådant som vi kan vålla med händerna (våld och stöld), eller med kroppen (äktenskapsbrott) eller med munnen (falskt vittnesbörd och förtal). Sedan går han till det inre i oss, till det som sker i våra hjärtan: "Du skall inte ha begärelse..."

Han vet att vi behöver höra detta. För ofta märker vi inte vad som sker i hjärtat när vi reagerar på det ena eller andra i vår omgivning:

- Vad nu – ska han bli befordrad men inte jag?
- Har du hört – dom fick arva men inte vi!
- Se en sådan villa dom sätter upp, ett riktigt skrytbygge!
- Har dom nu varit på Mallorca igen?
- Ja, henne kan dom anlita i församlingen jämt och samt, men mej ser dom inte!

Så kan vi känna och säga. Och visst kan vi ha skäl att reagera. Men vi märker inte vad som sker i vårt inre. Vi märker inte *avunden*, vi märker inte *begäret* till det som de andra har eller får eller gör. Och vi tänker inte på vad avunden har med sig.

Den vållar dubbel skada. Dels skadar avunden "de andra". Den kan grumla deras glädje och störa deras lycka. Den kan förstöra andan på en arbetsplats eller i en församling. Dels skadar avunden oss själva. Den blir en plåga som hämmar oss. Den gör oss sjuka.

GUD VILL INTE att vi ska ha det så. Därför kallar han på oss. Han säger: "Jag är Herren, din Gud." Jag har gett dig mycket. Du ska lita på mig – jag ger dig det du behöver. Du behöver inte snegla på det som andra har eller får. Du ska inte ha begär till det som är deras. Jag är din Far. Kom till mig med alla dina önskingar.

GUD VISAR OSS att det finns två sätt att leva. Det ena är att gå med ett inre sug. Det andra är att leva i strömmen av gåvorna från vår himmelske Fader. Aposteln Johannes ställer dessa verkligheter mot varandra i sitt första brev (2:13–17). På ena sidan ställer han suget, begäret efter sakerna i denna världen. På den andra sidan ställer han Faderns kärlek. "Älska inte världen", säger han, "inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom."

När vi lever i Faderns kärlek kan vi unna andra det som de har eller får. Här tänker jag på Abraham, hur han ställde sig till sin brorson Lot (1 Mos. 13). Den första tiden i Kanaan levde de på samma plats i landet. Men det vållade problem. Båda hade ju får och nötboskap, stora hjordar. Det fanns inte bete för alla djuren. Det blev kiv mellan herdarna. Abrahams herdar tvistade med Lots herdar. Då talade Abraham med Lot. "Vi är ju bröder", sade han. "Det ska inte vara någon tvist mellan oss." Och så erbjöd han Lot att välja: "Vill du åt vänster så går jag åt höger, och vill du åt höger, går jag åt vänster."

Ja, så sade Abraham till Lot. Så generös kunde han vara, därför att han litade på Gud. Han levde i Guds löften. Han visste att Gud var med honom och skulle ge honom det han behövde. Därför kunde han unna Lot den del han valde. Han levde i Guds kärlek.

DET ÄR TILL DETTA LIV Herren nu kallar oss. Han kallar oss bort från avund och begär till världen. Han kallar oss att leva hos honom, i hans varma kärlek. Då kan vi lugnt se på det som andra har eller får. Vi lever i Faderns kärlek.

GUSTAV BÖRJESSON
Prost, Sätla